

آیا خط به موزه می پیوندد؟

می‌کنند، صدای «تی قلم» در گلو خفه نخواهد شد؟ آیا مداد به «شکرانه دولت رایانه» از تخت قدرت به زیر کشیده خواهد شد!

وقتی زیباترین خطها در رایانه هست، وقتی برخی دوستان می‌گویند «چند ماه است قلم به دست نگرفته‌ام و فقط «تایپ» کرده‌ام»، وقتی نامه‌ها، برنامه‌ها و حتی وصیت‌نامه‌ها! همه و همه سهولت و سادگی تایپ را گردن نهند، چه خواهد شد؟

خدا را شکر که فضاهای نو مانند تلفن همراه، رایانه و پدیده‌های نو تر، «انشا» را تقویت کرده‌اند و کودک و بزرگ‌سال ما برای نگارش «پیامک» یا نوشتن «رایانامه» از «انشا» ناگزیر شده‌اند اما خط قصه دیگری دارد.

گفتم انشا و داغ تازه شد. راستی انشا خطر به موزه پیوستن ندارد؟

انشا ساعت به یغما رفته مدارس ماست که باید روزی به برنامه آموزشی بازگردد اما چندان نگران انشا نیستم که روزانه بچه‌های ما چند بار «انشا» می‌نویسند هر چند به طنز و گونه‌های دیگر. چرا که اگر «پیامک» را کوتاه‌ترین «انشا» بدانیم، این انشانگاری تولید میلیونی روزانه فقط در محدوده دانش آموزی دارد.

بگذریم؛ قصه ما قصه خط بود و دلواپسی به پایان رسیدن این قصه.

شما چه فکر می‌کنید؟

موزه‌های آینده چه وحشتناک خواهند بود اگر چنین باشد. اگر چنین شود.

کسی به طنز می‌گفت در آینده‌ای نزدیک واژه‌هایی چون عمه، عمو، دایی و خاله تنها در حافظه‌های تاریخی یافت می‌شوند؛ چون در جامعه‌ای که همه به تک‌فرزند اکتفا می‌کنند، دیگر نشانی از این واژه‌ها نخواهد ماند.

راست است که در این شتاب فزاینده حضور پدیده‌های جدید و تغییر سبک زندگی، در آینده شاهد وفور «نمایشگاه» باشیم و «آرامگاه». پدیده‌های نو نمایشگاه بطلیند تا خود را عرضه کنند و پدیده‌های متروک و فراموش شده به قبرستان و حداکثر به موزه‌ها سپرده شوند.

خدا نکند که دامان این مرگ و میرها به برخی ارزش‌ها و میراث‌های گران قدر فرهنگی برسد. مثلاً «دیدار با همسایه» در زندگی آپارتمان‌نشینی و گرمی دیروزین به هم سر زدن‌ها و دیدارها و غمگساری‌ها تنها با «یادش به خیر» و آه و اندوه و افسوس یاد و بدرقه شود.

به نظر شما این تهدید جدی نیست؟

به نظر شما مشغله‌ها و مسئله‌ها و انبوه کار و کار و کار و گاه چندشغلگی پل‌های ارتباطی و ارزش قدسی «صله رحم» را به مخاطره نمی‌افکند؟

می‌بینید که دلواپس ارزش‌ها، فضیلت‌ها، هنجارها و زیبایی‌هایی باید بود که به تدریج رنگ می‌بازند و گم می‌شوند و در فرجامی تلخ به موزه‌ها سپرده می‌شوند.

خط نیز یکی از همین زیبایی‌ها و ارزش‌هاست.

آیا یکی دو دهه پس از این، باز هم صدای دلربای قلم نی را بر صفحات کاغذ خواهیم شنید؟

آیا در آینده «بی‌کاغذی»، که از هم‌اکنون به آن مباحثات